

אור

הגאולה

הספר שלי אתחלתא דגאולה

תזריע ■ כ"ז אדר ב' תשע"ד 69

עיונים ועצות למעשה מתורות רביה"ק ■ עפ"י העמוד היומי בליקו"מ

התורות שנלמדו השבוע: ס"ו-ס"ז		
לוח העמוד היומי		
יום	התאריך בחודש	העמוד בליקו"מ
שבת	כ"ז	ע"ב
ראשון	כ"ח	ע"ג
שני	כ"ט	ע"ד
שלישי	א'	ע"ה
רביעי	ב'	ע"ו
חמישי	ג'	ע"ז
שישי	ד'	ע"ח

לקוטי-הלכות הלכה למעשה

עפ"י הדף היומי בליקו"מ

חושן משפט טוען ונטען ב' - ה'

א. כל זמן הגלות עקר עבודות של כל צדיקי אמת, בפרט הצדיקים הנוראים המפלגים במעלה הוא רק לבקר ניצוצות מעמקי הקלפות כדי לקרב ביאת משיח, כי בזה תלוי ביאת משיח כשישלים הברור פיזוע. ובכל דור נדור מבקרים ניצוצות קדושות מעמק עמק יותר. וזה בחינת עקבות משיחא פיזוע. וכשיבוא משיח אזי יבקר גמר הברור מתכלית עמק עמקי הקלפות ואז יהיה הגאולה. (ב - ד)

ב. על כן רב נחמן דיקא תקן הסת, כי רב נחמן הוא בחינת התנוצצות משיח כמו שהתפאר בעצמו. כמו דאיתא גדברי רבותינו זכרונם לברכה: אמר רב נחמן, אי מן חיא הוא, כגון אגא, שנאמר, "והיה אדירו ממנו וכו'". ועקר בחינה זו לבקר הקדשה מעמק הרע הוא רק על ידי משיח. וכל צדיק אמת שהוא בחינת משיח הוא עוסק בזה. (ב - ד)

ג. באמת עקר העת להשיג טעם הטוב האמתי הוא רק לעתיד לבוא. ואשרי מי שממתיין ומתאפק על תאוותו כל ימי עולם הזה וסותם עיניו מחיזו דהאי עלמא לגמרי וממתיין לטוב הנצחי, כמו שכתוב: "לכן חפו לי ליום קומי לעד". פי בודאי יזכה לתענוג האמתי, לתענוג הנצחי, אבל גם בעולם הזה יש דברים שעקר האסור הוא מה שאינו ממתיין. ואם נמתיין עד בוא עתו יקבל בהתר. (ג - ב)

ד. עקר פח הבעל דבר שמסית את האדם לתאנה או לדבר עברה, חס <<<<

מעלת הלימוד

ספר לי אחד שהיה משפח מאד את תורתו לפניו והפליג מאד בגדלת נפלאות תורתו. ואמר שצריכין להשתדל מאד לקנות ספריו. כי אפלו כשעומדין בתבה ומגדל הם טובה גדולה, פי ספריו הם שמירה גדולה בבית לשמר גם העשירות וממון האדם מפל ההזקות. והזכיר אז עשיר אחד שהיה יודע ומכירו, ואמר שגם אליו היא טובה גדולה שהיה הספר שלי בביתו, כי יהיה לו שמירה גדולה לכל דבר ושתתקנים עשירותו. והזכיר את האיש שדבר עמו מזה, שיזרו את העשיר הנ"ל שיבא לקנות ספריו. ועין במקום אחר מזה כמה היה משתוקק שיתפשטו ספריו בקרב כל ישראל ולא לכבודו חס ושלום.

(חיי מוהר"ן - שני"ה)

תורה ס"ז - ויבן ה' אלקים את הצלע

בליל שבת קדש, (שבועות תקס"ו) שהיא שני דשבועות, אז לבש ה"שטרמל", ואז התחיל להראות פנים מסבירות קצת, וישב על השלחן דרכו ואחר גמר הסעודה, אחר ברפת המזון, היה מזמר בעצמו "אתה נגלית" ו"ברוך שמך" וכו' בנגון נפלא ונעים וישב אחר כך עם קצת אנשים, שנשארו עמו אחר ברפת המזון, ישב עמם עד אור היום, וגם אני הייתי בתוכם וכן בסעדת שחרית ישב עמנו בשמחה, כדרכו בכל יום טוב וכל בני העיר שלחו משקאות, וחלק להעולם בשמחה.

בסעודה שלישית אמר תורה (לקוטי מוהר"ן סימן ס"ז) והתחיל, ויבן ה' אלקים את הצלע. במוצאי שבת ושבת עמו עד אור היום ברוך השם, אשר עזרנו גם בעת צרה הזאת, שנפטר אשתו הראשונה בערב שבועות לפנות היום, אף על פי כן לא אבדנו התורה, שהיינו צריכין לקבל וגם בתוך טרדתנו הגדולה, שעבר עליו אז מה שעבר לפי גדלת קדשת נוראות מחו הקדוש, אף על פי כן ישב עמנו שלשה לילות רצופים, שהיה געור בכלם עמנו יחד, שהם, ליל ראשון דשבועות וליל שבת קדש וליל מוצאי שבת, פי דרכו היה נפלא ונשגב, ובחכמתו וקדשתו הנפלאה לא היה יכול להטריד ולבלבל אותו שום דבר פי הבנו אז, שצערנו וטרדתנו אז היה עצום ורב מאד, וכאשר שמענו כמה דבורים מזה אז מפיו הקדוש, ואף על פי כן לא העבירוהו הטרדה והצער מלעסק לתקון נפשותינו גם אז, והפליא חסדו עמנו גם בעת ההיא, כדרכו תמיד וביום ראשון אחר שבועות, כתבתי התורה, בעזרת השם יתברך, וקבלתי רשות, ודברתי עמו הרבה, ונסעתי משם בשלום ובשמחה.

(ימי מוהר"ן - ח"א - כ"ג)

לשמור על הכבוד!

מביני מדע

כידוע, כל דבר הנחשב והנערך בגשמיות, שורש ומקור גבוה לו ברוחניות. אך נדרש לנווט את הדבר לכיוון ולמקום הנכון והראוי. כמו כן הוא בכבוד - הכבוד בשורשו גבוה מאוד מאוד, והוא שורש כל הנפשות. אך יש לראות ולהשמר שהכבוד יגיע רק לראויים לו, שהכבוד יהיה כלי של הערכה והתקרבות לצדיקים הקדושים, המביני מדע.

"ועקר הפנים הוא המוח והדעת בבחינת חכמת אדם תאיר פניו וכמבאר במאמר הנ"ל, שעקר שלמות הכבוד כשהכבוד הוא אצל

ס"ק א': הנפש היא יקרה מאד, וצריך להיות זהיר בה ולשמרה מאד. על כן צריכין לזהר מאד, פשבא איזה כבוד חדש לאדם. פי הכבוד הוא אם כל חי, והוא שרש כל הנפשות... וכשפוגם בתאוות אכילה, ועל ידי זה נפגם הכבוד ואין לו פנים, על ידי זה מתגברין עזי פנים, דהינו שנופל הכבוד, שהוא בחינת מלכות, ואזי נוטלין כבוד העזי פנים שבודור. פי 'עזות מלכותא בלא תגא', הינו כשאין בחינת מלכות, בחינת השלחן שבקדשה, בשלמות כנ"ל, אזי מתגבר העזות, שהוא 'מלכותא בלא תגא', בלא כתר מלכות הנ"ל.

ושלום, הוא רק מחמת שיש לזה האדם איזה שכות לזה הענין כפי שרשי הנשמות רק שהוא צריך עכשו להתאפק על תאנתו עד יבוא עתו. או שאפשר שיבוא עתו בעולם הזה שיקבל דבר זה בהתר, או לפעמים אינו יכול לקבל זה כי אם בעולם הבא, הינו כשיזכה לעמד בנסיון ולשבר תאנתו מזה עכשו, על ידי זה יזכה לעתיד בעולם הבא לקבל ולהתענג משרש התענוג הזה בשרשו ברוחניות. שהוא אור צח ומצחצח תענוג רוחני, תענוג אמת. (ג - ב)

”זה שפנתוב, לא תעשק את רעד“.
 ’רעד’ דוקא. וכן, ”לא תחמד בית רעד“.
 ’רעד’ דוקא. כי כל אחד יש לו חמדה לבית רעהו דוקא, הינו שהוא רעהו וחברו בשרשו כפי גלגולי הנשמות ומחמת שבגלגול הראשון היה זה הממון שלו וכיוצא בזה כמה בחינות מחמת זה יש לו תאוה וחמדה לזה הבית והממון שהוא עכשו של חברו, אבל באמת התורה הזהירה אותנו על זה. כי אסור לגע בשל חברו, אף על פי שהוא חברו ורעהו בשרשו מצד הגלגול, אף על פי כן זה המשפט לאלקים. וה’ יתברך יודע תעלומות איד לסדר הממון והחפצים בכל דור ודור ואסור לגזל ולעשק את חברו, ואפלו לחמד הוא אסור חמור, רק צריכין להאמין בה’ יתברך כי ישירים דרכי ה’. ולקבל משפטו באהבה ולשמח בחלקו אשר נתן לו ה’.

ה. השנויים הנפלאים שנגעשים בכל העולם בכל יום ניום בגשמייות ורוחניות עד אין חקר ואין מספר כמו שאנו משבחים אותו ויתברך על זה בכל יום, וכל השנויים הנפלאים הרבים והעצומים שבכל יום ניום בפרטיות. הכל כאשר לכל הוא יתברך מחדש בטובו על ידי ההתפארות שמקבל בפרטיות בכל יום ניום מפל אחד ואחד משראל בפרטי פרטיות. ומי שמאמין בזה באמת ובאמונה שלמה בודאי לא ידאג על פרנסה, מפל שפן שלא יבוא לזה שיצטרך להשכיר עצמו לעבד ולשכיר בשביל פרנסתו, כי בודאי יבטח בהי שמישיף לו שפע דבר יום ביומו על ידי ההתפארות שמקבל מפל ישראל בכלל ובפרט וכיו. (ה - ו)

המשיך מעמ' קודם ת"ס"ז

המביני מדע שאז יש להכבוד פנים דקדושה, כי עקר הפנים הוא הדעת.²

”ותעזרנו ותושיענו להוציא כל הכבוד מן העזי פנים, ולהחזיר כל הכבוד אל המביני מדע דקדושה, ויחזר כל הגדולה והכבוד לצדיקי הדור וכשרי הדור האמתיים, הנקראים פני הדור באמת.“⁴

זהירות

”והעקר שצריכין לראות שיהיה פנים להכבוד שלא יינקו ממנו העזי פנים שהם בחינת קלבים עזי נפש, שהם המנהיגים והמושלים של שקר.“²

כחלק בלתי נפרד מהחוב להשמר לא לפגום את הכבוד, יש חוב להיזהר לא לכבד את הרשעים! כי בהפניית הכבוד לכיוון הלא רצוי, נותנים אחיזה ויניקה לרע בכבוד, ובכח זה ניתנת המלכות וההנהגה לרשעים.

”בכבוד הרשעים יש חלול התורה והעבודה, וזהו עברה המכלה עצם ובשר. ועוד, רבים נמשכים אחריהם ועושים כמעשיהם ואפלו אם אינם עושים כמעשיהם מקבלים פורענות כיוצא בהם. וכיוצא בזה אמרו, אוי לרשע ואוי לשכנו.

ועוד, בכבוד הרשעים משפיל כבוד הצדיקים, ואין כבוד לצדיקים אלא לאחר השפלת הרשעים. ועתה אחרי שיש מכשול לעולם בכבוד הרשעים, יזהר שלא יספר טובה מרשעים. אם לא יזכיר גם את הרעה שלהם, שנאמר: ”ושם רשעים ירקב“, וכתוב: ”תועבת צדיקים איש עול“. ואם אינו רוצה לספר רשעו, גם טובתו לא יספר.“³

כבוד עצמו

כבוד עצמי מופרז, רדיפה בלתי פוסקת אחר עשירות, גדולה וחשיבות למען הרבות כבודו. זה גם פוגם את הכבוד ונותן יניקה לסטרא אחרא - ואז בוודאי נפגם אצלו הצדק והוא נמשך אחר השקר והרשע.

”כשבונה הבית חס ושלום, בשביל גסות הרוח, בשביל כבוד עצמו כדי להראות כבודו ולהשתרר על עם דל בחנם, שזהו בחינת: 'בית גאים יסח ה', שזהו בחינת הבית והגדלה של המנהיגים של שקר הבונים חרבות למו, ועל זה נאמר, 'הוי בנה ביתו בלא צדק'. כי פשאין להכבוד פנים והכבוד שהוא בחינת בית הוא אצל המנהיגים של שקר ויש להם בתים גדולים בשביל כבוד עצמם אזי המלכות בבחינת צדק ואז יש להסטרוא אחרא יניקה חס ושלום, ואז פשנמשכה היניקה להם

” תיקון פני הכבוד הוא על-ידי כוונת התפילה בשלמות, ומזה עיקר השביעה. וזה פירוש: 'לא ידעו שבעה', היינו אין להם כוונה והבנה ודעה בדיבורי התפילה שישביעים. ויש לומר שזה הגורם ש: "בטן רשעים תחסר", שבאמת אין האכילה יכולה להשביע בלא דיבורי התפילה בכוונה, וכוונת התפילה עיקר המשביע.

מכלל יופי - תורה ס"ז - מר' אלעזר מרדכי רוזנפלד ע"ה)

מבחינת צדק אז נפגם גם בחינת הצדק ואזי נקרא ביתם בנה ביתו בלא צדק... ותכף כשהם יונקים בודאי אצלם נפגם גם בחינת הצדק בבחינת במקום הצדק שמה הרשע... זה בחינת מנהיגים של שקר המשתררים על עם דל בחנם. ומשתמשין בבני ישראל ועובדים בהם בחנם, כי לא קבלו מהם שום טובה נפחית.“²

צדקה

כשהאדם זוכה והכסף שיש לו אינו מוקדש רק עבור הרבות כבודו, אלא אדרבה, הוא נותן מהונו ומכספו לצדקה, למען הרבות כבוד ה'. על ידי זה הוא זוכה להתחבר לכבוד דקדושה, ואכן משם נמשך עליו ברכה, רחמים ושפע עד בלי די.

בזכות שהכבוד כראוי. הוא זוכה ששמר נפשו, ונפשות בניו והתלויים בו, ונמשך עליהם חיים טובים ואריכות ימים.

”בעל צדקה ממשיך הברכה בבחינת: 'והריקתי לכם ברכה עד בלי די', שזהו בחינת שד"י, בחינת: 'ואל שדי יתן לכם רחמים'. ששם שדי משפיע ברכה וחיים ורחמים עד בלי די. ועל ידי זה, על ידי בחינת צדקה, בחינת שד"י, על ידי זה עקר עלית הכבוד שהוא בבחינת בית כפי"ל. ועל ידי זה נשמר הנפש המלבש בהכבוד כפי"ל... בחינת למען ירבו ימיכם וימי בניכם הנאמר במזוזה, כי ימיו וימי בניו, הינו הנפשות התלויים בו נמשך להם חיים ואריכות ימים על ידי המזוזה, שהוא בחינת המשכת הפנים להכבוד.“²

1. סנהדרין ק"ה. 2. ליקוטי הלכות יו"ד - מזוזה ג - ג. 3. ארחות צדיקים - שער עשרים וארבע. 4. ליקוטי תפלות על התורה - ס"ו.

לעשות מתורות תפילות

” רחמן מלא רחמים, רחם על כבודך הגדול והקדוש, וזכנו ועזרנו שזוכה להעלות ולהחזיר כל הכבוד אל הקדושה. וזכנו ברחמיך הרבים להרבות בצדקה תמיד, לתן צדקה הרבה לעניים הגונים הרבה, בשמחה ובטוב לבב באמת, ובשלמות גדול כרצונך הטוב, באפן שזוכה על ידי הצדקה להמשיך אור הפנים אל הכבוד. ותברך אותנו כולנו יחד באור פניך, ותמשיך עלינו חסדיך הרבים הכלולים בשמך הגדול, ותאיר עלינו כל החסדים הכלולים בחמשה חסדים כנגד חמשה פעמים צדקה שזכר בתורתך הקדושה. ויקוים בנו מקרא שכתוב: "אני בצדק אחזה פניך אשבעה בהקיץ תמונתך". וזוכה להעלות את הכבוד והמלכות מצדק לצדקה, ותעזרנו ותושיענו להוציא כל הכבוד מן העזי פנים, ולהחזיר כל הכבוד אל המביני מדע דקדושה.“ (ליקוטי תפילות - ח"א - טו)

לכבוד יומא דהילולא

של הרה"ק

ר' אלימלך מליזענסק זי"ע

שהיה השבוע

רבינו אלימלך מליזענסק נפטר יום כ"א אדר, (כשיש שני אדרים מעברים את ההילולא) תקמ"ז (ובשכ"ז החדש כתוב תקמ"ו) ומנוחתו כבוד בליזענסק.

ומובא שהרה"ק ר' אלימלך ז"ל הבטיח שכל איש שיבוא על קברו יושע בכל הישועות כמו בחיים חיותו, ולא ימות בלא תשובה. ובאמת גדול מאוד העולם הנוסעים על ציונו הקדוש, בכל שנה על הילולא דיליה. (אמר המעתיק זכיתי להיות על ציונו הקדוש בעשרת ימי תשובה תרפ"ט וכ"א אדר שני ביום הילולא דיליה, ועוד כמה פעמים בטלטול קשה ומסירות נפש זי"ע)

(כתב יד ר' שמואל הורביץ)

הרב הקדוש הרבי ר' אלימלך ז"ל אמר: לא בלבד שאני זוכר מעמד הר סיני, אלא שאני זוכר מי ומי עמדו אצלי.

(פרדס יוסף שמות יט - יב)

הרבי ר' אלימלך, כשהשיא את בנו ר' אליעזר, אמר לו לפני החופה: ראה בני, שאביך, חותנך ואשתך וכו' - כולם יהיו מרוצים ממך, רק אתה לבדך - אל תהיה מרוצה ממך... (ספר התודעה - הקדמה)

אמר בשם הרה"ק הר"ר אלימלך זי"ע מליזענסק שכל מה שיחשוב האדם שהוא איש פחות. לידע בנפשו שהוא מאה פעמים יותר מזה. (שיח שרפי קודש - ענוה והכנעה)

כמו שאמר רבינו הקדוש ר' אלימלך ז"ל מליזענסק שביקש אחד מאתו לעזור לו שיהיה לו זכרון והשיב: עשה תשובה יוגדלה תשובה שמגעת עד כסא הכבוד, ויהיה מקויים בך: יואין שכחה לפני כסא כבודך.

(רמתים צופים - תנא דבי אליהו - פרק ה)

איתא בשם רבינו הרבי ר' אלימלך זצלה"ה: שסימן לאדם שתפלתו מקובלת ממה שבא לו שמחה בלב שהשם יתברך שולח לו רצון ושמחה. (פרי צדיק - עקב - ז"ד)

ס"ק ו': ואזי, כְּשֶׁפָּעִלִין אֶת הַכְּבוֹד וְהַפְּלָכוֹת, אִזִּי יוֹצֵא הַכְּבוֹד מִן הַסְּטָרָא אַחֲרָא. מְבִין הַעֲזִי פְּנִים הַנִּלְוִל, וְחוֹזֵר הַכְּבוֹד אֶל הַפְּלִת הַכְּבוֹד אֶל הַעֲזִי פְּנִים, שְׁהֵם וְקָרְאִים, הִסָּה רְעִים לֹא יָדְעוּ הַבֵּין, וְעִכְשָׁו חוֹזֵר אֶל הַפְּלִת מְדַע.

זהירות!!!

מעשה שהיה בעיר סמוך למעזיבז ד' מיל, ישב עשיר גדול ותלמיד חכם ורצה לכתוב לו ספר תורה. וקיבל עליו לכתוב באופן שלא יוכל אחר לעשות כמוהו. וקיבץ כמה עגלים ושחטום. ובשרם חלק לעניים. והעורות עיבד על קלף לכתובת הספר תורה.

והביא סופר טוב שהיה חד בדרא יחיד בדורו ונתן לו כמה רובל כסף לשבוע עבור פרנסת ביתו. ולו נתן מזונותיו על שלחנו. הכתיבה נמשכה כמה שנים. ויהי כאשר נגמר הספר תורה עשה העשיר הנ"ל סעודה גדולה ודרש בעצמו דרשה גדולה. בין הבאים היה גם יוואסערטרעגער, נושא מים מהעיר, אשר תמיד הרבה באמירת תהלים. והוא היה מגין בזה על העיר. ויהי קודם הסעודה חלקו לכל הנקראים חלות. ולהנ"ל גם כן. וחשב בעצמו הנושא מים הנ"ל שיטול ידיו בחשאי, ושום אדם לא ירגיש בזה. כי הלא הוא יושב בסוף השולחן. וכן עשה מפני שהיה רעב.

וכראות עשיר הנ"ל שנטל ידיו לפני כל המסובין, רץ אצלו בחרי אף: מדוע נטל ידיו לפני כל הקרואים? וכי מפני שאומר תהלים הרבה הוא אדם חשוב? וכשמוע הנושא מים את דבריו הנאמרים בכעס, ויעזב את החלה שלו והלך לביתו. כל הקרואים נטלו ידיהם ולא הרגישו בזה שהלך הנ"ל.

אחר הסעודה הלכו כל אנשים הקרואים לביתם והעשיר הנ"ל ישב ללמוד שיעורו הקבוע. פתאום בא שליח לא נודע מי הוא וקראו, ועמד מהספר ויצא לחוץ. ובא רוח סערה ונשאו כמה וכמה פרסאות למדבר, והעמידו שם. ונפל פחד עליו ולא ידע מפני איזה חטא נענש. ונזכר ואמר: אין זה כי אם מפני שבייש את הוואסערטרעגער הנ"ל, ו"כל המלבין את פני חבריו ברבים וכו'".

והנה מרחוק ראה בית אשר בתוכו אור גדול. ויאמר בלבו: בודאי גזלנים נמצאים שם. אף על פי כן. רצה לילך שמה, ולא היה יכול כי איבריו היו כמו נשברים. על כן זאת לאט לאט הלך על ידיו ורגליו, עד בואו אצל הבית וישב בחוץ. פתאום שמע קול יוצא מהבית: "פנו מקום לדוד מלך ישראל!" אחר כך יצא קול: "ברוך הבא דוד מלך ישראל!" אחר כך יצא קול: "פנו מקום לר' ישראל בעל שם טוב!" והנה קול אחר יוצא: "ברוך הבא ר' ישראל בעל שם טוב!" והנה דרוש דרש הבעל שם טוב מפני מה יושב איש ישראל הזה בחוץ ועל

מה הביאו אותו לכאן? ענה דוד המלך, שהוא הזמין את האיש הזה לדין ור' ישראל בעל שם טוב יהיה המליץ ודיין של ישראל זה.

טען דוד המלך ואמר, אשר הוא ביקש ופעל אצל בורא כל העולמים, אשר כל העוסק בתהלים כאלו עוסק בנגעים ואהלות. ועתה היה איש אחד הנושא מים שהרבה באמירת תהלים, והאיש הזה ביישו כך וכך. "על כן רצוני שיצא פסק דין עליו על זה".

והורה הזקן דשם שענשו הוא מיתה בידי שמים בביתו. ענה הבעל שם טוב ואמר: "לא כן, כי אם כדבריכם לא ידע שום אדם מזה כמה גדולה מעלת אמירת תהלים, וכמה גדול עונש האיש שמבייש התלמיד חכם שאומר תהלים. על כן דעתי היא כך: שישוב ויחיה ויפייס את הוואסערטרעגאר הנ"ל. ויעשה למענו לבדו סעודה גדולה, למען יראו וישמעו וייראו".

ויצא שליח בין דין לחוץ וסיפר והציע לפני העשיר הנ"ל שני הפסקים, שיבחר לו אחד מהם. ובחר לו את הפסק הבעל שם טוב שיפייס את נושא המים הנ"ל. אחר כך שאלו את הבעל שם טוב אם עשיר זה מכיר את הבעל שם טוב: אמר: "לא". חזרו ודרשו את משפטו: אם הוא יושב סמוך ד' מיל לבעל שם טוב ואינו מכיר אותו. ויצא עליו פסק ראשון: מיתה בידי שמים.

עמד הבעל שם טוב ואמר כדבריו הראשונים: "אם כן לא ידעו אנשים אם מיתתו היא מפני חטאים האלו. על כן עצתי שישאלו את פני אם מקבל עליו שמהיום והלאה יקבל את פני הבעל שם טוב?" ויצא שליח בית דין והציע לפניו פסק אחרון שהבעל שם טוב הקדוש הציל אותו ממיתתו. וקיבל עליו את הפסק השני מהבעל שם טוב.

ונתנו לו כד עם מים ורחץ עצמו וישב לאיתנו. ובא עמוד ענן ונשאו והחזירו לביתו. וסיפר את כל המאורע.

ויהי בבוקר קרא להוואסערטרעגער ופייסו הרבה. ועשה למענו סעודה גדולה וגם עבור עוד אנשים שבאו עמו על הסעודה. וסיפר את כל המעשה. אחר שני ימים נטל עגלה ונסע להבעל שם טוב. כיון שנכנס לבעל שם טוב, והכיר את הבעל שם טוב שראה אותו אתמול שם, נפל לארץ ונתעלף.

ורצה לספר להבעל שם טוב את המעשה. אמר לו הבעל שם טוב: "אני יודע הכל". והעשיר הנ"ל היה מקורב להבעל שם טוב כל ימיו.

צירוף מקרים

"האתה אינך יודע איך לשאול עצמך לדביו ז"ל? הלא אתה זוכר הצירופי אותיות מרבינו ז"ל!!!"

בְּשֶׁהַפְּמֹון יוֹרֵד לְאָדָם, הוּא בְּבַחֲיִנַת: 'טוֹרֵף נִתֵן לִירְאָיו'. וְהוּא מְהַפְּכוֹ לְכַעַס, וְנַעֲשֶׂה מִזֶּה: 'טוֹרֵף נִפְשׁוֹ בְּאִפּוֹ'. ה' יִשְׁמְרֵנוּ וְיִצְלֵנוּ מִמִּדֶּה הַמְּגַנֶּה הַזֹּאת אֲמֵן בְּ יְהִי רְצוֹן.

ראש חודש ניסן

יום הולדת רבינו הקדוש

ראשון לירח בו נגאלים

רחמים וחסדים בו מתגלגלים

מעל הטבע והשכל הם נעלים:

שמו נודע בשערים

'חודש הניסים'

פלאות וישועות לעם-עמוסים²

בשנת 'לב בשר'³ לתת לכם

התחילה התגלות האור הנעלם

אור ה'נצח'⁴ האיר את העולם

כפי התגברות אש הגיהנום

כך גובר האור המאיר שבעתיים כאור יום

מפיל חלל גם את ראש-הפתנים האיום

אותו אור נצחי מאיר עד היום ומתרבה

משנה לשנה מתעצם ומתלבה

כובש את היקום ולעד לא יכבה!

היא האש שתוקד לנצח נצחים,

'עד נכון היום'...

1. 'ניסן, שמו נודע בשערים, ופירושו נודע נקרא ניסן חודש של ניסים נגלים מוגבהים למעלה מן הטבע והשכל, חודש אשר הוא מוכן לניסים מששת ימי בראשית ליל שמורים הוא לה' להוציאם מארץ וכו'... עוד, ניסן על שם נס'. (בני יששכר)

2. הנה ראוי שיהיה השם יתברך מחדש ניסים בחודש ניסן לפי שהוא עולה למעלה במקום ששם הגאולה, וכן לעתיד גם כן נגאלים בחודש ניסן... פירוש גאולה בכל מקום - התעלות המדריגה אל מקום אשר אין שם שעבוד. (חדושי אגדות - ראש השנה)

3. 'לב בשר' גימטריא = 534 - שנת תקל"ב - 532 עם המילים 534 = (2)

4. נצח גימטריא 'נחמן'.

"צדיק בא לעולם טובה באה לעולם, שנאמר: 'זה ינחמנו ממעשנו'... 'ויקרא את שמו נח לאמור זה ינחמנו' - לא השם הוא המדרש ולא המדרש הוא השם לא הוה צריך קריא למימר אלא נח זה ינחמנו או 'נחמן זה ינחמנו'.
(ילקוט שמעוני בראשית)

הספר הנדיר "יחוס הגדולים"
מאת הרה"ח ר' שמואל הורביץ ז"ל אב"ד: 057-3155-466

לעלו נשמט עקא בת ר' אברהם אלימלך ז"ל

השקפה

הרה"ח ר' שמואל הורביץ זצ"ל הוא הגבר אשר השליך את נפשו מנגד על מנת להגדיל ולפאר את שמו של הניחל נובע מ'קור ח'כמה בעולם. הוא זה שהקים את 'ישיבת ברסלב לתורה ולתפילה' בירושלים שבין החומות בימי מלחמה. הוא זה שמסר את נפשו למען אסיפת כספים למען החיות אנ"ש העובדים באומן.

ר' שמואל גם היה בין היחידים שזכה להכיר את כל גדולי אנ"ש בארץ, באומן, ובפולין. בקרבו בער אש-קודש, אישו של רבינו הקדוש. וכפי שהעידו עליו גדולי אנ"ש: "שלא היה כמותו שבער באש להבה מתוך ישוב הדעת, עד יומו האחרון ממש... פניו היו אדומות וזוהרות עד היום האחרון..."

אכן כפי צוואתו של רבינו הקדוש לא להיות 'עצים יבשים', נהג ר' שמואל וקירב רבים רבים לרבינו הקדוש.

מחשובי תלמידיו ר' שמואל טוקצינסקי ור' נח חפץ, העלו עלי כתב חלק מההדרכות והעצות שקיבלו מר' שמואל, במדור זה נביא בעזרת ה' מאצרותיהם. ---

א. העיקר צריך להתחזק כי זהו יסוד הכל. אפילו אם לא זוכים לעשות הרבה מצוות רק לפעמים. וגם לפעמים נמנעים מלעשות עברות חס ושלום, גם בזה כבר צריך להתחזק.

כי צריך לחשוב דהרי לכל הפחות אני מתחרט על העבירות, וגם ילא ניתנה תורה למלאכי השרת, והאדם נכשל לפעמים חלילה, פעם בהסתכלות ופעם בהרהור חס ושלום

אבל צריך לצעוק להשם יתברך מאוד מאוד על כל ירידה תכף ומיד, להתחרט מיד, כי כשהעבירה עדיין לחה אפשר לנגבה ולנקותה בקלות. משאין-כן כשחלילה העברה מתיישנת ונתקשה, קשה לנגבה ולנקותה.

(ר' שמואל טוקצינסקי, מה שמע מר' שמואל הורביץ ז"ל.)

סיפורים ושיחות מפי חסידי ברסלב

לקוטי מוהר"ן

..... תורה ס"ו

וּלְהַמְשִׁיךְ נְקֻדּוֹת אֶל
הָאוֹתִיּוֹת הוּא
עַל יְדֵי הַחֶשֶׁק
וְהַכְּסוּפִין,
שְׁחוּשְׁקִין לְעִשׂוֹת
הַמְצָה אוּ שְׂאֵר
דְּבַר שְׂבַקְדָּשָׁה
שְׂאִישׁ יִשְׂרָאֵלִי
חוּשֶׁק לְעִשׂוֹת.

בְּבְחִינּוֹת: "נְקֻדּוֹת
הַכְּסוּפִין", שְׂעַל יְדֵי
הַכְּסוּפִין וְהַחֶשֶׁק
נַעֲשִׂין נְקֻדּוֹת.

כִּי אֵי אֶפְשָׁר
לְעִשׂוֹת שׁוּם דְּבַר
כִּי אִם עַל יְדֵי
חֶשֶׁק,

הרב הצדיק ר' פנחס יהושע ז"ל תלמיד מוהרני"ת ז"ל, היה לו מכה תחת היד רחמנא ליצלן, והיה סובל כאב גדול, והיה מתאנח על כאבו. ונכנס אצלו חבירו הר' ברוך אפרים זצ"ל בעל המחבר ספר 'באבי הנחלי' (שהיה עימו תמיד בידידות וחביבות יותר משני אחים)

ושמע שמתאנח וצועק: "אוי שכואב לי, אוי שכואב לי." ("אוי עס טוט מיר וויא, אוי עס טוט מיר וויא"). ואמר לו הר' ברוך אפרים: 'מפני מה אתה מתאנח כן? השיב לו: 'מפני שכואב לו ביותר!'

ענה הר' ברוך אפרים ז"ל ואמר לו: 'הלא אתה יכול לשיר את זה "אוי שכואב לי, אוי שכואב לי", בלשון שירה וזמרה.

ועשה הר' פנחס יהושע כן, ונכנס מזה לצחוק גדול, עד שנתבקע המכה ונתרפא מזה.

(כתב יד ר' שמואל הורביץ ז"ל)